

at bebyrde Ansøgeren med Porto — og dobbelt Porto — for alle disse Breve maatte dog ansees i høi Grad ubilligt, og det vilde derfor være nødvendigt i dette og mangfoldige andre lignende Tilfælde, at Ministeriet directe, uden at gaae den lange Vej igjennem Over- og Underøvrighed, tilsender den Paagjældende den Bækked, som han, men ogsaa han alene, har Interesse i at modtage, og hvilken Bækked han da forud kunde frigjøre ved at paaklæbe Frimærket med Kantten af dette paa sin Ansøgning. Underledes forholder det sig med private Ansøgninger, som nødvendigen maae påsere Underøvrighed og Overøvrighed f. Ex. Separationsager, eller med communale Sager, som paa Grund af Statens Tilsyn med Communen og Controllen med de i samme tagne Beslutninger maae gaae igjennem Statsmyndighederne. Saadanne Sager bør formeentligen betragtes som Statstjenesten vedkommende, naar de ere afgivne til den Statsmyndighed, der først skal modtage samme, uden at den Brevverling, der derefter herom føres mellem Statsmyndighederne, skal betales af Ansøgeren eller Communen. Det vil saaledes af disse faa Exempler sees, at det maa blive en væsentlig Gjenstand for Overveielse ved det nævnte Regulativs fastsættelse, at bestemme, paa hvilket Trin af en privat eller en communal Sags Behandling, denne overgaaer til at være en Statstjenesten vedkommende Sag, hvis Forsendelse af Statsmyndigheden bør frigjøres, uden Tilbagebetaling af Portoen ved den første Affender.

Men en stor Deel af disse Vanffeligheder vil høves ved i et saa vidt Omfang som muligt at indskrænke Indbentning af Erklæringer og benytte directe Meddelelser fra Ministerierne til Private og directe Indsendelse fra disse til den Statsmyndighed, som har Afgjørelsen i sin Haand af det paagjældende private Anliggende.

I Forbindelse hermed skal Udvalget endnu henlede Opmærksomheden paa, at det turde være ønskeligt, at saadanne Breve, som efter deres Natur skulle gaae til flere Myndigheder, aabne kunne sendes ved et Frimærke fra Sted til Sted i Eghed med de Løbesedler, som nu Udvalgenes Betænkninger. Ordl. Samling, 1870.

benyttes mellem Postcontoirerne indbyrdes. — Dette vilde saaledes kunne benyttes med Hensyn til Efterlysning af Personer i de forskjellige Retskredse, Bærnepligtige, mistænkte Personer m. v.

Til § 17.

Udvalget formener, at Bestemmelsen om, at Erstatningspligten er betinget af, at Forsendelsen er bortkommen, „medens den var i Postvæsenets Bærg“, let kan give Anledning til Misforståelse og til Tvivlsmaal om, hvorvidt den bortkomne Sag har været i Postvæsenets Bærg i det Dieblitt, da Tabet fandt Sted f. Ex. ved Ulykkestilfælde med private Skibe, naar disse have havt Post ombord, og da det ganske vist er Meningen, at Tabet skal erstattes, naar det er skeet i Tiden mellem Forsendelsens Modtagelse og dens Aflevering til Adressaten, foreslaaes det, at dette udtrykkelig udtales.

Til § 18.

Udvalget antager, at det klart af Lovens fremgaaer, at denne kun omhandler Forsendelser i Indlandet, og har af denne Grund ikke stillet Endringsforslag angaaende en længere Tidsfrist for Ophøret af Erstatningspligten med Hensyn til Forsendelser til og fra Lande udenfor Europa.

Til § 19.

Det skjønnes ikke, at den i sidste Stykke af Paragraphen omhandlede Forseelse, at overlevere en Postfunctionair til privat Besørgelse Gjenstande, der vilde kunne besørges af Postvæsenet, bør, undtagen i saadanne Tilfælde, som falde ind under den almindelige borgerlige Straffelovs §§ 117—119, paadrage den Private Straf, men kun Postfunctionairen, forsaavidt han overtager Besørgelsen. Det formenes derfor, at den sidste Sætning i Paragraphen bør udgaae.

Til § 20.

I Henhold til det foran Anførte til §